

ELENA TORRES GIRBAU | Presenta 'La puta d'oros' (Ed. Gregal)

“‘La puta d'oros’ és una expressió que utilitzava mon pare, que no deia paraulotes”

Torres (Barcelona, 1958) es declara tocada per la tramuntana de Llançà i pels aires de Calafell, on viu actualment. Historiadora i mestra, ha estat una lectora voraç des de menuda, tot i que no ha pogut dedicar-se a escriure fins ara, que s'ha jubilat. “Em vaig dedicar a treballar i a pujar fills”, explica sense embuts. L'any 2009 funda amb altres escriptores el col·lectiu *Bruixes de Tinta* amb l'objectiu de promoure la creació literària i la lectura.

essencialment de com les persones fem front als nostres dimonis, plantem cara amb els nostres recursos emocionals. He intentat donar veu a la víctima, que intenta, d'alguna manera, trobar la pau.

Jo no crec que fos capaç de venjar-me.

Però i si li fessin a algú molt proper a tu? Un germà, un fill? Els límits de l'ètica es fan més difusos a la pràctica...

La protagonista podria ser vostè.

Per generació sí, evidentment. A la univer-

sitat, en plena transició, els estudiants vam haver de posicionar-nos en un temps de convulsió política extrema. No hi cabien les ambigüitats, ni quedar al marge. Això jo ho vaig viure de primera mà. Per a tota la resta, és ficció. No sóc jo.

La gran pregunta de la novel·la no és qui va ser el culpable, doncs.

No. Això ho podem intuir, ho encertem o no. El que intento posar damunt de la taula és el perquè va passar allò, què hi ha havia darrere de tanta rancúnia, tant odi, i veure què fa la víctima per retrobar-se.

D'on ve el títol?

La puta d'oros és una expressió que feia servir el meu pare quan estava molt enfadat i ell, rarament, deia paraulotes. Simbolitza el pitjor del món. És com el botxí parla de la víctima. Odi pur.

La novel·la està estructurada en dos espais temporals.

Sí. La primera és a Barcelona, el febrer de 1976. Un escamot de l'extrema dreta apallisa una noia després d'una manifestació antifranquista. La segona, des d'octubre de 2008 fins a gener de 2009, un fet circumstancial fa que la noia, ja una dona madura, s'enfronti a les seves pors.

Ella sap qui han estat els seus agressors?

Ho intueix des de sempre. Però la por la fa callar i converteix tota la seva vida en una fugida endavant. Fins que planta cara.

Es venja?

Tu que faries? Et venjaries fredament? Tractaries d'oblidar-ho? Perdonaries? La novel·la tracta

Què faries tu si fossis la víctima? Buscaries venjança? No? I si li fessin a un ésser molt estimat per a tu?